

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

26. De filia Archisynagogi à Christo resuscitata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59868](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59868)

E VITA

are laudes
iam Dei.

um & tange
it sanata. Pe
ed quis non se
ione, quae
lutem. Nos
omni sancti
preparatione
simus in no
m Christum,
n.

edia & re
in Medicu
n superesse
rationem
is necessi
extrema,
o, suppedi
lium ad co
eius po
solam

DE

DE FILIA
ARCHISYNAGOGI
RESVSCITATA.
A CHRISTO.

MEDITATIO XXVI.

EVANGELIUM.

IVM transcendisset IESVS in naui rursustras fretum, excepit illum turba. erant autem omnes expectantes eum, ipse autem erat circa mare, & ecce venit vir cui nomen Iairus, & ipse princeps Synagogae erat. Et videns eum, procidit ad pedes eius rogans eum multum, & dicens. Filia mea in extremis est, veni, impone manum tuam super eam, ut salva sit, & viuat. Et surgens IESVS, sequebatur eum, & discipuli eius, & sequebatur eum turba multa. Et venerunt nuntij ad Archi-

Matt. 9.
Mar. 5.
Luc. 8.

Archisynagogum dicentes. Quia filia tua mortua est, quid ultra vexas magistrum? IESVS autem audito verbo hoc ait Archisynagogo. Noli timere, tantum modo crede, & sana erit. Et noluit quenquam sequi, nisi Petrum, Iacobum & Ioannem fratrem Iacobi. Et veniunt in domum Archisynagogi, & vidit tibi- cines & turbam tumultuantem, & flentes & eiulantes multum. Et ingressus ait illis. Quid turbamini & ploratis? Recedite, non enim est mortua puella sed dormit. Et ridebant eum, scientes quod mortua esset. Ipse vero eiecit omnibus, assumit patrem & matrem puellæ, & qui cum eo erant, & ingrediuntur vbi puella erat iacens. Ipse autem tenens manum puellæ, dixit. Thalita cumi, quod est interpretatū, Puella surge; & continuo surrexit puella, & ambulabat; erat autem annorum duodecim. Et obstupuerunt stupore magno parentes eius. Et præcepit illis, ne alicui dicerent, quod factum erat, & iussit dari illi man-
duca-

ncare. &
in terran

VOCAL
operi n

tem.

1. Dexter

is Domini e

nam, & nar

CON

TANT

nobis

paratum s

tibus, sed

aliquod in

Vnde & ip

parat se m

sei filij vt

præfert a

oblitia fuer

Similiter

se mem

quam D

Ego autem

nus sollici

paret in l

ab Arch

busslet p

quereret

care. & exijt fama hæc in vniuer-
sam terram.

PROPHETIAE.

VOCABIS me & ego respondebo tibi, *Iob. 14.*
operi manuum tuarum porriges dexte-
ram.

1. Dextera Domini fecit virtutem, dexte-
ra Domini exaltauit me, non mouiar, sed vi-
uam, & narrabo opera Domini. *Psal. 137.*

CONSIDERATIONES.

TANTO desiderio tenetur Deus
nobis benefaciendi, vt non solum *Punct. 1.*
paratum se offerat omnibus se quæren-
tibus, sed etiam præueniat ad auxilium
aliquod in necessitatibus præbendum.
Vnde & ipse Deus per Prophetam cõ-
parat se matri, quæ non potest obliui- *Esa. 49.*
sci filij vteri sui. Imò amorem suum
præfert amori materno, dicens. *Et si ipsa*
oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar tuum.
Similiter Propheta Dauid consolans
se memoria curæ & sollicitudinis
quam **DEVS** haberet de se, dicebat,
Ego autem mendicus sum & pauper, Domi-
num sollicitus est mei. Quod clarissimè ap- *Psa. 39.*
paret in hoc exemplo Christi: qui, cum
ab Archisynagogo merito quæri de-
buit pro salute suæ filiae, tamen ne
quereretur relicta religione Genesareth
tra-

traiecit mare, vt liberaret labore quæ-
rentes se, & sigillatim vt hūc afflic-
tum Archiſynagogum ſolaretur: non ſecus
quàm faceret miſericors aliquis Med-
icus, qui cupidus exercendæ artis ſuæ ad
commodum aliorum, conferret ſe in
locum publicum, vbi facilè inueniri
poſſet ab ijs qui eius auxilio indigerent.
O caritas immenſa, O miſericordia in-
finita. Benè ſcripſit de eo Prophe-
ta *Ioel. 2.* *Quia benignus & miſericors eſt, pa-*
tiens & multæ miſericordiæ, & præſtabilis
ſuper malitiâ. Vide quàm benignus &
miſericors fuerit Dominus, dum affli-
ctiones aliorum reputans quaſi ſuas,
per varia loca diſcurrit, vt omnes iuuet
& conſoletur. Benedictus ſis Deus me-
us, qui ne in te quærendo laboraremus,
deſcendere de cælo voluiſti, & labora-
re in nobis quærendis, noſtraque infir-
ma natura, quæ in hac puella fuit præ-
figurata, ſanitati reſtituenda. Non o-
pus eſt amplius ad te quærendum am-
bulare nocte per tenebras legis veteris,
nec ad impetrandam openi tuam am-
plius neceſſe eſt in ſacrificium offerre
agnos & tauros. Poſtquam enim tu lux
mundi ortus es velut lucidiſſimus ſol
ex alto, ex inuiſibili factus es viſibilis,
& qui prius ambulabas ſupra cælos,
nunc

*Luc. 1.**Iob. 21.*

t labore quæ
 hūc afflictum
 tur: non secus
 aliquis Medi-
 æ artis suæ ad
 nferret se in-
 cile inueniri
 o indigeret.
 ericordia in-
 eo Propheta
 ericors est, pe-
 & præstabilis
 benignus &
 s, dum affli-
 quasi suas,
 omnes iuuet
 sis Deus me-
 boraremus,
 & labora-
 raque infir-
 la fuit præ-
 a. Non o-
 endum am-
 gis veteris,
 uam am-
 um offere
 enim tu lux
 diffimus sol-
 es visibilis,
 pra carlos,
 nunc

me visus es ambulare in terra, & cum
 hominibus conuersari: & postquam
 voluntariè te ipsum obtulisti quali ag-
 num immaculatum, plusquam omni-
 bus alijs sacrificijs abundanter nostris
 infirmitatibus & necessitatibus subue-
 nisti. Itaque ô sponsa non opus est te
 amplius circuire vrbes & castellâ cla-
 mando & petendo. *Nunquid quem di-*
git anima mea vidisti? Nam hic sponsus
 amabilis, tantam tui commodi curam
 habuit, vt venerit *saliens in montibus, tra-*
uens colles, quo citius tibi adesset; sed
 nec difficultas viarum, nec crucis aspe-
 ritas potuerunt vel minimum inflam-
 matum eius desiderium retardare, vel
 ab hoc præclaro facinore reuocare. O
 anima mea, quoties hęc ipse sponsus se
 tibi visendum in suis sanctis inspira-
 tionibus præbuit, vt illum inuocares
 ad sananda vulnera tuarum inordina-
 tarum passionum? Quoties astat ianux
 cordis tui, vt aperias, eamque ingredia-
 tur ad cœnandum & conuersandum
 tecum? Quoties comitatus est te vsque
 in Emaus, vt fecerat cum duobus illis
 discipulis, dissimulando, & accommo-
 dando se tuis imperfectionibus, & tu
 ingrata non dignata es ei dicere. *Mane*
nobiscum Domine, quoniam aduersus tu?

T Age

Baru. 3.

1. Pet. 1.

Cant. 2.

Ibid.

Luc. 24.

Ibid.

Age ergo tam benigno Domino gratias, qui pro sua immensa erga te clementia, non passus est, ut huc usque *nata sit iam dies*, & extrema hora advennerit. Compelle ergo eum, ut tecum maneat antequam nox mortis adveniat tunc enim non habebis eum affabilem peregrinum sed iudicem iustum, tuam ingratitude ultorem.

2. CONSIDER A hic, quomodo dulcis Iesus, dum expectat patienter Archisynagogum, seu ille, qui venerat ad illuminandos homines habitantes in tenebris & ad dirigendos pedes eorum in viam pacis, non passus sit, ignis divini vim, quam ex celo detulit, interim occultam esse vel otiosam; heret enim inter turbas, & intellectum sanctam suam doctrinam illuminat, igneque divini amoris, & salutis proprii desiderio voluntatem earum accendit. Considera quoque afflictum Archisynagogum quomodo calamitate filiae suae impulsus, quam, quod unica esset, & in gratis flore, summopere amabat, ut vidit eam nullis opibus, nulla arte Medicorum & Medicinarum, sed nec totius mundi opera posse a morte eripi, constituerit tandem adire auctorem vitae: & quamvis forte ipse unus esset ex Christi persecutoribus, tamen confidentia, quam habuit in bonitate & virtute

Luc. 1.

Luc. 9.

ue Christi, propriæ cōscientiæ timorē
 cit. Vade modo bone Archisyngo-
 ge ad Christū: nō enim ille in mundum
 venit ad perdendas, sed ad querendas &
 saluandas animas perditorū. non ad iu-
 dicandos vlciscendosq; suos persecuto-
 res, sed ad cōdonandā illis & omnibus
 morte sua vitā. Vade igitur securus, nō
 nouit indignari benignus IESVS, imō
 magno amore expectat ad consolandū
 te. & quoniā non potuit te ad se trahere
 per prædicationē, nūc trahit per neces-
 sitatē & afflictionē. O foelix necessitas,
 quæ cogit hominē, vt adeat Christū. O
 sancta afflictio, q̄ aperit oculos, efficitq;
 vt videamus & quæramus bonum no-
 strū, à quo antè tam longè distabamus.
 OMNIVM hominum proprium est
 optare vitam quietam & felicem; & id-
 eo omnibus viribus huius vitæ mole-
 stias, & corporis morbos non secus ac
 pestem quandam fugiunt; cum tamen
 nō minus animæ nostræ profunt, quam
 medicinæ agris corporibus. Multas e-
 nim utilitates afferunt nobis huius vi-
 tæ tribulationes. Earū prima est, quod
 nos reddant humiles, sicut contra pro-
 speritas facit homines superbos, vt di-
 xit Propheta. *In labore hominum non sunt,*
cum hominibus non flagellabuntur. *Psal. 72.*
 I 2 Ideò

*Ideò tenuit eos superbia. Exemplum habemus in hoc Archisynagogo, qui fortè antè hanc calamitatem fuit vnus ex de tractoribus & persecutoribus Christi. Sed post mortè filiae, vides quanta submissione se abijciat ad pedes Christi eumque adoret. Secunda est, quod hominis mentem attollant ad Deum, vt auxilium eius imploret, vt idem Propheta dixit, *Imple facies eorum ignominia, & querent nomen tuum Domine.* Cuius exemplū habemus in hoc eodē Principe, qui fortè nunquā implorasset auxilium Christi, si ægrotudo filiae eum ad id non induxisset. Tertia est, remissio peccatorum, nam malum, quod nimia indulgētia & amore carnis natum est, solet afflictione eiusdem carnis immiui & extirpari: benignus enim & miserator est Dominus, qui tempore tribulationis remittit peccata nostra. Neque solum per afflictiones condonantur nobis præterita debita, verum etiam augentur merita, & crescit gratia, vt testatur his verbis Apostolus. *Fidelis Deus, qui non patietur vos tentari, supra id quod potestis, sed faciet etiam cum tentatione prouentum.* Et alibi idem dicit. *Cum infirmor, tunc fortior sum.* Verum supra omnes fructus afflictionum ille maximus omnium*

Psal. 82.

Ioel. 2.

Iob. 3.

1. Cor. 10.

2. Cor. 12.

DE VITA
emplum habe
go, qui forte
uit vnus ex de
ribus Christi
es quanta sub
pedes Christi
est, quod ho
ad Deum, vt
vt idem Pro
rum ignominia
mine. Cuius
eodē Princ
orasset auxi
filia cum ad
st, remissio
quod nimia
s natum est,
arnis immi
enim & mi
tempore tri
nostra. Ne
condonan
erum etiam
raria, vt re
Fidelis De
supra id quod
tatione pro
Cum infi
supra om
maximus
omnium

CHRISTI. PARS I. 437

omnium est, & optatissimus, quod si
patienter tolerantur argumentum sunt
probata & perfecta virtutis, ac simul
diuinae praedestinationis. Et idcirco A-
postolus sanctus tautoperè gloriabatur
in tribulationibus quas patiebatur, sibi
que ducebat gloriae, quod huius saeculi
hominibus infelicitatis & miseriae lo-
cum obrinet; Vnde reddens huius rei
causam dicebat. *Quoniam tribulatio pa-* Rom. 5.
tientiam operatur, patientia probationem, pro-
batio vero spem, spes autem non confundit.
Si ergo tales tantaeque sint utilitates af-
flictionum & calamitatum huius vitae,
cur eas non cum gaudio tanquam sin-
gularia Dei dona amplectimur, & cur
non praeferi debent omnibus falsis
bonis huius mundi?

4. CONSIDERA ergo quomo-
do Archisynagogus, vt cogitare possu-
mus, flens & suspirans ex nimia dolo-
ris vehementia subito se ad pedes Chri-
sti abiecerit, magnoperè ab eo petens,
vt habet Euangelium, vt filiae suae in ex-
tremis existenti, sanitatem restitueret.
Magna haec submissio est Domine, quae
non potuit non commouere misericor-
diae tuae viscera; quando neque Regulus, Ioan. 4.
neque centurio tantum fecerunt, dū pro
sanitate suorum infirmorum apud te Matt. 8.
inter-

T ; inter-

intercesserunt. Sunamitis quidem stetit
 4. Reg. 4. abiicit sed ad pedes Helizei, sed fuit mu-
 lier, nec id fecit palam in aliorum præ-
 sentia. Quare hic Iairus sacerdos & Sy-
 nagogæ Princeps, homo tam honori-
 tus magno dolore & necessitate adigebatur
 debuit, ut in loco publico, & tot homi-
 num conspectu prosterneret se ad pe-
 des pauperis & humilis IESU. Licet
 verò magna eius fuerit humilitas, non
 tamen minor, sed maior potius fuit
 Saluatoris misericordia & eharitas.
 Quamuis enim potuerit illi etiam ab-
 senti, ut fecerat Regulo, præstare hanc
 gratiam, tamen pro maiori eius solati-
 o, maluit ad primam petitionem eius,
 nullo prolato verbo surgere, & se, alijs
 relictis, cum eo dare in viam. O clementia
 singularis, & misericordia huius cæle-
 stis Magistri. O inaudita humilitas &
 pietas Saluatoris, qui ad subueniendum
 homini afflicto, deserit inchoatum ser-
 monem, tantamque multitudinem, quæ
 circumstabat, ut doceretur, & humili-
 ter cum eo pergit, ut infirmitati filie
 medeatur. Non ibat Dominus cum il-
 lo Regulo, licet ab eo plurimum esset
 rogatus, imò ob modicam fidem eum
 reprehendit, dicens: *Nisi signa & prodigia
 videritis, non creditis.* Voluit autem ire
 cum

nam hoc Archisynagogo, licet minorē
 fidem demonstraret, quàm Regulus,
 dum putat non solū necessariā Chri-
 sti præsentiam, sed etiam tactum sacra-
 tum manuum ad liberandam filiam.
 Fuit nihilominus magnum discrimen
 inter hunc & illum. nam Regulus sim-
 plicibus verbis postulavit præsentiam
 Christi: hic verò Princeps verborū ef-
 ficacie adiunxit corporis & cordis hu-
 militatem, quæ quodammodo Domi-
 num coegit. de quo scriptum est, quod
 respiciat in orationem humiliū, & nō
 spernat preces eorū. Imò o dulcis Iesu,
 quia idem de te potest dici, quod scrip-
 tum est de patre tuo, te esse Patrē miseri-
 cordiarum, & Deum totius consolatio-
 nis, fideri nō potuit, quin conspectis la-
 chrymis, & corde tam vehementer affli-
 cto mœrentis Patris, cōmota sint quo-
 que & liquefacta viscera tua: vnde non
 tam humilitate illius, quàm tua ipsius
 caritate incensus, sicut impulit te vt de-
 scenderes de cœlo in terrā ad dan-
 dā humanæ nature vitā, sic eadē te impulit ad
 restituendā huic filiæ, quæ nostræ na-
 turæ erat typus, vitam & salutem.

5. HIC Archisynagogus, quando pri-
 mū se contulit ad Christū non nihil, vt
 dictū est, erat in fide imbecillis: & ideo

T 4 Domi-

Dominus, prius voluit eius fidē probare, permittēdo vt in itinere acerbus ille nuntius afferetur de filiae morte, qui gratiā suam offerret. Quamuis apparet hic magna bonitas & suauitas domini, quod cognita ei⁹ fragilitate & infirmitate antequam ex doloris vehementia, & diffidentia remedij incideret in desperationis voraginē, praeuenerit eum misericordie suae abyſſo, dicens, vt tantum crederet, nec de salute filiae dubitaret. Postea verò cum Dominus peruenisset ad domum Archisynagogi, inuenit eam refertam lugentibus & desistentibus mortem filiae, quos cum iussisset Dominus recedere, eo quod mortua non esset, sed dormiet, coeperunt illi eum deridere. O patientia mitis IESV, homines illudunt Deo, humana stultitia irridet diuinam & aeternam sapientiā. Quid verò mirum in domo huius Principis Christum derideri ab ijs à quibus non cognoscebatur? Heu quot hodie sunt in aulis Principum, qui licet profiteantur se Christianos, tamen derident Christum, dum pudet eos imitari vitam Christi, & derident etiam alios, qui nomini suo congruenter viuere piè & religiosè volunt. Quamuis autē benignissimus IESVS, sicut quoque fecit

fecit in d
taceat & c
continuo
niet ali
quod his
fecit, nen
ber, & oc
terribilia
dico vobis
operari in
verè mor
eam resu
bat autē
anima il
bat ab ip
miebat
rat eam
taret à lo
Domini
incredu
lia cum
scipulis
SV hæc
lo, vt c
ueres h
verū M
modo
tebunt
vis ade
cis à co

ius fidē probare acerbus illa morte, quā amicus apparuit. Quia dominus te & infirmam vehementer videret in deventerit eum dicens, ut tantam filiam dubitamus peruenire agogi, inuenis & deflexum iussisset od mortua erunt illi eū E SV, hona stultitia sapientia. huius Principis à quibus quot hodie licet proderit derisus imitari am alios, er viuere muus autē t quoque fecit

fecit in domo huius Archisynagogi, ut ceat & dissimulet, nec à præstandis continuo beneficijs abstat, tamen veniet aliquando tempus, cum istis faciet quod his turbis incredulis & ingratis fecit, nempe ut omnes è domo exturbet, & oclusa ante conspectum ianua, terribilia illa verba dicat. Amen Amen dico vobis, nescio vos, discedite à me omnes operari iniquitatis. Erat igitur hæc filia verè mortua, sed tantum hominibus, qui eam resuscitare non poterant: dormiebat autem Christo, in cuius manibus anima illa viuebat, & corpus quiescebat ab ipso resuscitandum; deinde dormiebat Christo, quia tam facile poterat eam excitare à morte, quam si excitaret à leuissimo somno. Eiecit ergo Dominus foras totam illam turbam incredulam, & ingressus est, ubi erat filia cum parentibus, cum solis tribus discipulis. Sed quid sibi vult o bone IESV hæc eiectio? nonne tu venisti de cælo, ut operibus tuis admirandis commoueres hunc populū ad credendū te esse verū Messiam in lege promissum? Quomodo autem vel credent in te, vel confitebuntur te esse Messiam isti, si eos non vis adesse tuis diuinis operibus, si abijcis à conspectu tuo? Quare verò tandē

Matt. 25.
Luc. 13.

T s. exclu-

1. Ioan. 1.

excludis & discipulos tuos? an non illi
 testimonium dare debent de omnibus
 operibus tuis, & dicere: *Quod audimus,
 quod vidimus oculis nostris, &c. annunciamus
 vobis.* Ceterum totum hoc Dominus
 fecit non sine grandi mysterio. Ardebat
 diuinum illud pectus ignita caritate &
 desiderio omnes iuuandis; itaque age-
 bat in operibus suis, ut omnem occasio-
 nem adimeret peruersis hominibus, qui
 ex mera malitia ipsius bona opera ca-
 lumniabantur, & damnum magis quam
 fructum ex illis hauriebant, instar anima-
 lium venenatorum, quae quicquid boni
 comedunt, conuertunt in venenum.
 Persequebantur Pharisaei mansuetum
 IESUM; quoque plures habebat sectato-
 res, & plura faciebat miracula, tanto
 amplius ira & odio in eum inflamma-
 bantur. Quare caelestis & sapientissi-
 mus hic Medicus sic medicinam tem-
 perauit, ut hinc frigus desperationis ad-
 dimeret Iairo, eumque miraculo resusci-
 tatae filiae consolaretur, illinc vero ca-
 ueret ne flamma inuidiae in cordibus
 Pharisaeorum succresceret, cum remo-
 ta tuba, secreto miraculum patrauit.

6. CONSIDERA, quod Chri-
 stus ingressus in locum ubi erat mortua
 filia, quia Pater eius rogarat, ut manum
 ei im-

os? an non illi
at de omnibus
Quod audimus,
&c. annu-
hoc Dominus
erio. Ardebat
ita caritate &
sitaq; id age-
nnē occasio-
minibus, qui
na opera ca-
magis quam
nstar anim-
icquid boni
n venenum.
mansuetum
bat sectato-
acula, tanto
in flamma-
sapien-
inam tem-
rationis a-
lo resusc-
verò ca-
cordibus
um remo-
atrait.
od Chri-
t mortua
manum
ci im-

ei imponeret, benignè manu potentif-
sima, qua omnia condiderat, cuiq; ni-
hil erat impossibile, apprehendens fi-
liæ manum, mandarit ei vt surgeret. O
mirabilis diuinæ potentia virtus, Sola
voce subito excitata filia aperuit ocu-
los, & parētes præsentēs incredibili stu-
pore & lætitia compleuit. O quam be-
ne poterat dicere cum Propheta. *Dexte-
ra Domini fecit virtutem, dextera Domini* *Psal. 117.*
*exaltavit me non moriar, sed viuam, & nar-
rabo opera Domini.* Hic potes perpende-
re quam ingens gaudium fuerit paren-
tum huius filia, quando eam viderunt
vno quasi momento beneficio Christi
vitæ restitutam; atque imprimis quan-
to solatio affectus fuerit pater ille a-
mantissimus, quem si prius doloris ma-
gnitudo impulit vt tanta humilitate se
in terram abijceret ante Christū, mul-
to magis iam magnitudo gaudij, & ad-
miratio diuinæ potentia, vt verisimi-
le est, impulit, vt iterum se ad pedes
Christi abiecerit, & plorans non iam
lacrymis doloris, sed superabundantis
lætitia immensas gratias pro tam sin-
gulari beneficio reddiderit, seque &
omnia sua ad sanctum eius seruitium
obtulerit. SED quid sibi vult, ô bene-
dicte IESV, vt, cum verbo vno po-
tueris

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

tueris hanc puellam vitæ restituere, tamen ei diuinam tuam manum porrigere volueris? Verè hoc exemplo manifestare voluisti clementiã singulã, quã quotidie erga peccatores declaras. Nam cum nos simus mortui peccato, & ideo inimici tui facti, tamen benigne nos ad veniã & amicitiam tuã inuitas. Tu primus es qui postulas pacẽ, manũque porrigis, atque si diceres. Da mihi manũ peccator, nec amplius me offende. Benedictus sis dulcis IESU, verè Deus noster, & bonus Pater; talis enim clementia nõ poterat conuenire nisi in Maiestatẽ, qualis tua est. O miser peccator, ne cõtemne tantũ bonũ, tantamque tui Saluatoris bonitatẽ. Cogita quã graue peccatũ cõmittas, quãtaque pœnite reũ facias, si tanto beneficio sis ingratus: O quoties benedictã manũ suã extendit ad erigendum te à tuo torpore & languore, atque etiã ad sustentandũ, dum rectã mardatorũ eius viã inire deberes, verũ tu ingratus ne aspicere quidẽ eũ, vel manũ tuam manui Christi coniungere voluisti, sed potius elegisti in veteri malæ consuetudinis lecto volutari. Quo circa quid aliud restat, quã vt mox in inferni sepulchrum, præcipitẽre, vbi iustum de tua ingratitudine supplicium

suma.

restituere, tamen manum porrigis, ut exemplo matris singulari, presides declaras. Tu peccato, & tamen benignè tuam inuitas. pacem, manibus. Da mihi, ut me offensa IESV, verè talis enim venire nisi in miser peccator, tantamque vita quam gratiam; pœnere tuis ingratum suam extorpare & indidum, dum e deberes quidē eū, coniuisti in voluntari. ut mox tere, ubi plicium sumam.

sumatur: & sic adimpleatur in te, quod ipse Dominus in persona æternæ sapientiae dixit. *Vocaui & renuistis, extendi manum meam, & non fuit, qui aspiceret: de-* *Prou. 1.*
*spexistis omne consilium meum: Ego quoque in interitum vestro ridebo, cum irruerit super vos repentina calamitas. Non sic anima mea, sed potius cum hac felice puella, ausculata & obedi voci Domini, quivocate à morte peccati ad vitam gratiæ, à multis tuis imperfectionibus & negligentijs, ad vitam & conuersationem magis perfectam, ex miserijs huius infelicis sæculi, ad cælestis regni gloriam, ut possis dicere cum Propheta. Tenuisti manum dexteram meam, & in voluntate tua deduxistis me, & cum gloria suscepisti me. Hæc manus est, quæ subleuat oēs labentes, sustentat erectos, & respicit lapsos, ne omnino pereant. O manus potētissima. Beati, omni bone IESV, quibus tuam benignam manum porrigis: nam hoc ful-*Psal. 72.*
 ti presidio & fauore, current, & non fatigabuntur, laborabunt & non deficient, ascendet denique quasi per scalam de virtute in virtutem, donec eis tecum occurrat Deus deorum in sancto monte Sion.*

COLLOQUIUM.

ORABIS Christum Dominum, ut sicut ingressus domum Archisynagogi

gogi excitauit defunctam eius filiam, sic, cum ipse sit vera resurrectio & vita nostra, cui omnia viuunt, ingredi dignetur sancta gratia sua in cordis tui penetralia, & voluntatem tuam resuscitare, quæ intra domum iacet mortifero multarum prauarum cupiditatum, & propositorum aduersus tuam sanctissimam legem conceptorum, atq; etiam multorum peccatorum occultorum quæ non cognoscit, somno oppressa, ac uiam Patri & suo Deo reddere: ut adoptas te in suum filium, velit etiã cum Christo in caelesti regno facere cohæredem.

DOCUMENTA.

1. **H**IC Jairus etsi esset homo valde honoratus, & vnus è Synagoge principum, tamen ad impetrandam sanitatem filie, non dubitauit se humiliare & se ad pedes Christi, ubi la habita dignitatis sue ratione, abijcere idq; in loco publico, & tanti populi presentia. Unde discimus si velimus anime nostre salutem consequi, pedibus conculcare omnes respectus humanos, & non curare quid mundus distentus sit, vel homines cogitent: id verò tantum considerare, quid magis conueniat saluti anime nostre.

3. Tria fecit Archisynagogus, ut postulata à Christo impetraret. Primo prouoluit se ad eius pedes, Secundo impensè eum rogauit.

Ter-

Tertio magis
an offendit
posset sanari
mus à Deo
re eum ma
illud, Orat
trabit. Se
mus, vel te
fiderio, sic
precatu e
deletet è s
cum fiduc
tuum nob
postulamu
postoli. Pe
rans.

3. Christus
to respons
primū de
promptè d
minus om
dum vni
obsequi d
imperati
storibus,
currant sp
Deniq; on
rã & aux
proximo,
rei sanad

Tertio magnam erga CHRISTVM fiduciam ostendit, ut quod tactu manuum suarum posset sanare filiam. Sic nos, si exaudiri volumus à Deo in nostris precibus. Primò, convenit ut eum magna humilitate adreamus, secundùm illud, Oratio humiliantis se nubes penetrabit. *Eccl. 33.* Secundò, ut ne ex consuetudine oramus, vel tepidè, sed cum affectu & interno desiderio, sicut fecit bonus Moyses, quando Deum precatus est, ut aut ignosceret populo, aut se deleteret è suo libro. Tertio, ut oratio nostra fiat cum fiducia confitendo Dominum nihil negaturum nobis eorum omnium, quæ iuste ab eo postulamus, secundùm consiliùm S. Iacobi Apostoli. Postulet, inquit, in fide, nihil hæsitans. *Iacob. 1.*

3. Christus rogatus ab Archisynagogo, nullo dato responso, cõfestim eum secutus est. Quo facto primùm dedit subditis exemplum obediẽtiæ, quã promptè debeant obedire suis Prælati. Et si Dominus omnium tam promptus fuit ad obediendum uni homini, quanto promptius homines obsequi debent ijs qui loco Dei ipsis aliquid imperant. Dedit quoq; exemplum Prælati & Pastoribus, ut cum vigilãtia & sollicitudine succurrant spiritualib; subditorum necessitatibus. Deniq; omnib; exemplum dedit, ut promptè operam & auxilium suum, cū exiguntur, accomodent proximo, sicut ille rogatus, ut operam præstaret sanandæ huius hominis filie, extemplo se iterum

viam.

viam dedit, secundum illud: Ne dicas amico tuo, vade & reuertere, & cras dabo tibi, cum statim possis dare.

4. CHRISTVS inuitatus ab Archi-synagogo, vt sanam redderet filiam, desinit predicare & docere turbas; vt significaret, si officium tam spiritale & necessarium deseri potuit, multo magis deserenda minoris momenti negotia, ad subueniendum necessitatibus proximi, etiam temporalibus. Martha enim & Magdalena non sunt inter se contrarie, sed Sorores.

5. CHRISTVS vita restitutus filium Archi-synagogi, prius domo eiecit tibi-cines, & liquamq; turbam tumultuantem, vt intelligeremus, nihil aequè obesse nostrae spiritali reformationi, ac terrenarum cogitationum turbam, nimiamq; curam & affectionem erga nos ipsos, & res huius vitae, quae impediunt, quo minus cognoscamus nos ipsos, & locum Deo includunt, vt gratia sua non possit operari in nobis. Age ergo, vt hanc importunam cogitationum inanium & inordinatorum turbam e corde tuo exturbes, & solum IESVM Saluatorem in illud admittas, & mox videbis mirabilia, quae ille in te, pro animae tuae salute, operabitur.

6. Christus excitaturus hanc puellam, primò extendit manum, eamque coniunxit cum

manu

e dicas ami
e cras dabo
us ab Archi
iam, desit
significaret
erium desit
minoru mo
a necessitati
Martha e
se contra
erius filia
ibicines, r
ut intellig
itali reju
um turban
gu nos ipsos
quo minus
Deo inter
vi in nobis
vitationum
n e corde
aluatorem
mirabilis
e, opera
llam, pri
moxit cum
manu

manu puellae defunctae, deinde verborum suo-
rum virtute puellam suscitavit: hoc ritu sig-
nificans, si velimus excitari à morte peccati,
non satis esse, ut ille extendat manum suam,
auxiliumque porrigat, sed ut nos quoque con-
curramus, coniungendo manum nostram ipsi.
ne manui, qua praeuenienti Deigratie coope-
remur, deinde procuremus, ut nostrae manus
porrectio ab efficaci voluntate surgendi è le-
cto peccati proficiatur: si enim tantum id
fuit ceremonia quadam & specie externa, po-
tius erit hypocrisis; nec manum, sed chyrothe-
cam tantum porrigemus Christo.

7. CHRISTVS mandavit parentibus
recusitate suae, ut nemini patefacerent hoc
miraculum, cum tamè multi viderint resus-
citatum. At alibi ipse patefecit miraculum
sanitatis restituae mulieri haemorrhoidae,
quod tamè nemo aut viderat, aut cognouerat.
quare voluit nos docere, quid unicuique no-
strum magis cõueniret, & primò quidem va-
nitati deditis, ut occultè sua bona opera faciat,
conuenienter dicto ipsius. Te faciente eleē-
mosynam nesciat sinistra tua: qui faci-
at dextera tua. Deinde magis perfectis, qui
gloriam huius mundi pedibus calcarunt, ut
potius sua bona opera ad exemplum, & auxi-
liū aliorū manifestent, sicut dixit suis Aposto-
lis. Sic luceat lux vestra coram homi-
nibus, ut videant opera vestra bona.

Matth. 9.

Matth. 6.

Matth. 5.

8. Eo-

8. Eodem exemplo docet nos Dominus, bona opera nostra, donaque diuina à sua Maestrate communicata; aliquando esse manifestanda quando utilitas proximi, vel Dei gloria id postulat. Quod autem alibi voluit ea regi silentio, id fecit causa nostra, sciens quam sumus proclues ex fragilitate ad vanam gloriam: intelligemusque eam fugiendam tanquam pestem, & damandam verò humilitatem, omnium virtutum fundamentum.

DE SANATIONE PARALYTICI IUXTA PISCINAM.

MEDITATIO XXVII.
EVANGELIUM.

Ioan. 5.

Post hæc erat dies festus Iudæorum, & ascendit Iesus Ierosolymam. Est autem Ierosolymis supra probatica, piscina quæ cognominatur Hebraicè